הוהנה. למעלה וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי כוכבים בדיעבד משום הכי בעינן עדים מעידין אותה שלא נתארמלה: **נחכשה.** למינה נחלטת להם לא בעינן עדים הואיל ועל ידי ממון הוא: **ואיכא דרמי לה מרמה.** לא מתני לה להא דרב שמואל בר רב יצחק אפילוג דמתניתין בלאון לא שנו אלא כמי שמירמה מתניתין וכבייתא דלהדי ועלה שני רב שמואל מילוק בין יד ישראל תקיפה ליד העובדי כוכבים תקיפה: **הני נשי דגנבי.** שבעליהן ניתלין ודרך המלכות להפקיר ביתם ונכסיהן: **בן דוסאי.** רופא היה ולעזר שמו כדלמרינן בפ' עגלה ערופה (סוטה מז.). אבל נשי דגנבי הגונבים ממון לא מפקרי: **מתני' כרכוס.** מלוי מתרגמינן כרכומא (דברים כ): **פסולות.** לאוכלות לבעליהן דאסת כהן לאוכלה בתוכה פסולות: **גמ' בלאם.** חיל. על שם שמתפשים כל המטמונים: **לבעול יש פנאי.** דתקיף להו יצריהו: **רבי יצחק בן אלעזר אמר.** לף בבעילה פעמים שהן מוחרות: **כרכוס של אותה מלכות.** לינו רוצה להשמיט את בני העיר וכשכובש עיר הסמוך לממשלתו סומרה והיא לו למס עובד: **משמרום.** מקום מעמד השומריס שהעמיד המלך שלא יהבל מהם בחנמי העיר: **דמהדר למחא בו'.** שמו סביבות העיר שלשלות ברזל שיסמיעו קול בהכשל בין רץ עליהם וכלבים וחוזיס זועקין: **וגוזוז.** מקלות וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא ליה מידי.** לא חיים למיעקר לינים ירחלאה ולבעול הואיל ואין הדבר הפקר: **ומאי שנא מבני שבילין.** דכיון דבא לשאול עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו אריכן כי הדדי: **אחד טמא.** סיס בו קבורת מפסיק כל רחבו ואין יודע ליזהו הטמא לפל כך מוחזקים באחד מהן: **ועשה טהרות.** נגע בטהרות: **טהורים.** לכל אד כי אתי לקמן תלינן ליה למימר בטהור הלך להוה ליה ספק טומאה בר"ה וספיקו טהור: **טמאין.** להיכי נימא להו טהוריס אתם אד מיניייהו ודאי בטומאת אחת: **בבא אחת.** בבת אחת, טהול ובהולאה אחת יש לנו לומר טמאין אד טהורין, אי אפשר לומר להן טהוריס אתם, שהרי בודאי אחד טמא (שם).

כאן בברכום של **אותה מלכות.** פי' שיושבין בשה לפי שאין אתריהן מחנה ויש פנאי לנסך ולבעול אבל בלאת של מלכות אחרת שאין פנאי לנסך ולא לבעול אבל בלאת של מלכות שבאו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח וכן מוכח בירושלמי ופריך ברכוס של אותה מלכות אי אפשר דלא ערקא אחד מינייהו והוה להו למשריניהו לכולהו ולמיתלי לקולא דבשביוה הקילו כדאמרינן בסמוך אם יש מחבואה אחת מלאת על כל הכהנות כולן אע"ג דמספקא להו בחינה מחזקת אלא אחת הכא בפסיטא להו לשרו להסת לא ולאי נחבאת אבל הכא ולאי ערקא ולפי' הקונטרס קשה טובא אחד דפריך נתלי לחומרא וגבי מחבואה תלינן לקולא ועוד דמה מקרן דמהדר למתא כו' ואין לאם נכנס לשם ואם קאתי בלאת שנכנסה לעיר ועוד כיון דלהכא אע"ג פריך הוה ליה למימר אי אפשר דלא ערק אד מינייהו ונסך ועוד דהסת מפרש טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית ליה טעמא לפי שאין ברכוס של אותה מלכות רוצה להשמיט את בני העיר [ועוד מאי שנא שעת מלחמה משעת שלום] ויש לייאש לפי שיטת הקונטרס דרבי יצחק בן אלעזר לא אתי לשנויי מתני' אהכא אע"ג דלא אית ליה שינוייא דרב מרי ומתניתין דהסת נמי בברכוס של מלכות אחרת ולא גא לפרושי מתניתין וכן משמע בפרק בתרא אע"ג (דף עג.) דפריך הסת ממתניתין דהכא ממתניתין דבלאת ולא מייתי הסת דרבי יצחק: **והלך באחד מהם ועשה טהרות.**

להכי נקט ועשה טהרות דלענין הלאם אין מזקיקים שיהא לטבול ולהזות פן יבואו לידי טומאה ולאי אם יגעו שיהא בכבר אחד לכן אומר להו זילו טבילו להא נהרא קמייכו ועוד דמסוס דבעי למתני סיפא הזה וטבל טהור הלך בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם קיימות הרשעוים אלו ואלו תלויות ואם לא טהר בימים הרשעות תלויות והשניות יטרפו):

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות. לא שיהא כלם אחד דאם כן יהא כל אחד ואחד טמא מדאורייתא ואפילו הכי מספקא לן בשני אחרונים אי מטמאין מדרבנן או לא דכיון דבא לשאול עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו